

Phần 9

Chương 25

“**Đ**ừng nhìn nữa... Không sợ cô dài ra à.” Hứa Úy có chút bất mãn liếc nhìn người bên cạnh.

Lúc này đây mỗi bước đi của An Hòa đều không tình nguyện mà quay đầu lại.

“Ôi... Anh khoan hãy nói...” Nói xong, An Hòa chọc chọc lên người Hứa Úy nói: “Thân thể Tiểu Lâm Tử này cũng thật hăng hái nha... giống Đức Mục cũng không phải em chưa từng thấy qua, nhưng cái loại khí chất giống như nó thì đúng là số một đấy... Anh xem có thể nói với Triệu đại ca một tiếng để em mang nó về nhà hai ngày không...”

“Năm mơ đi!” Hứa Úy không chút lưu tình bác bỏ đề nghị viễn vông của An Hòa: “Trời vẫn đang còn sáng lắm, ban ngày ban mặt định phát điên cái gì?!”

“Anh làm gì thế hả...” An Hòa bĩu môi, rất không vừa ý nói: “Ăn phải thuốc súng à?!”

“Em coi Lâm Tử cũng giống em hả?” Hứa Úy lườm An Hòa nói: “Nó là Quân khuyển, nó cũng có chức trách của nó! Đâu có lúc nào cũng vô tổ chức vô kỷ luật giống em đâu?!”

“Chậc chậc...” An Hòa liên tục lắc đầu, nhìn Hứa Úy một lượt từ trên xuống dưới đánh giá: “Đồng chí thiếu tá, em cũng chỉ nói bừa như vậy thôi, anh cũng không nên vừa nghe xong liền dương cung bạt kiếm nhanh như thế chứ, điểm này rất không tốt.”

“Chẳng thế thì sao? Liên tục mấy ngày liền không thấy, vất vả lắm mới gặp nhau một lần... Giỏi lắm, ngay cả liếc mắt cũng không cho người ta một cái. Thì ra là dùng chiêu ‘bạo lực ngầm’ này để trừng phạt anh sao?” Hứa Úy nửa ai oán nửa cảm thán nói.

“Thế nào, nếu ngài đây không gánh vác được nữa thì sớm nói trước một tiếng...” Giọng điệu của An Hòa đã có chút tức giận: “Trai chưa vợ gái chưa chồng còn e ngại người nào chứ! Nếu ngài đây không vừa lòng thì cứ việc lên tiếng, em vẫn còn chút năng lực phân biệt, không thích làm chậm trễ người khác.”

Mọi người xem coi, chuyện vẫn còn chưa đâu với đâu cả hai đã ‘to tiếng’ thế này rồi.

Nói đến cùng, cũng không bởi vì chuyện gì khác, căn bản vẫn là quá để ý đến đối phương.

Vì để ý, cho nên dù chỉ có tí xíu ‘bã kích nổ’ cũng có thể ‘ầm’ một tiếng, nổ vang trời đất.

“Đây là thế nào đây, anh cũng chỉ nhắc nhở như vậy thôi làm sao lại muốn đọ sức ‘hô hoán’ với anh rồi hả?” Hứa Úy khẽ nhíu mày, chìa tay qua định giữ An Hòa lại.

An Hòa đang lúc nổi cáu không chút lưu tình đập ‘bốp’ lên bàn tay đang đưa tới của Hứa Úy ra, Hứa Úy không thuận theo cô cũng không buông tha, đến cuối cùng, An Hòa không giãy thoát được nên liền dùng cả tay lẫn chân tấn công Hứa Úy.

“Chao ôi! Sao lại thế này nhỉ?! Lại còn động thủ?!” Bên cạnh truyền đến tiếng xì xào bàn tán của đám binh lính vừa mới đi huấn luyện về.

“Tôi nói, cái tình huống trước mắt này... là sao a?!” Cuồng Phong ngẫu nhiên đi qua đây nhìn thấy một màn này chỉ biết ngơ ngác gãi gãi đầu.

“Ách... Đánh thật sao?” Tống Nham cũng đứng bên cạnh phát biểu.

“Sao cậu không nói là đầu đường tranh bá đi!” Cuồng Phong khinh bỉ liếc Tống Nham một cái.

“Tranh cái gì mà tranh... Chuyện vợ chồng nhà người ta cậu xía vào làm gì chứ!” Nói xong, Tống Nham lại nhìn về phía hai người nọ, cười nói: “Cậu còn chưa hiểu rõ cá tính của lão đại đâu! Quân y An thật sự là người thương trong lòng của anh ấy, dù có đánh thật thì người chịu thiệt khẳng định là lão đại a!”

Quả nhiên, Hứa Úy tuy rằng ngoài miệng không tha An Hòa, nhưng lúc xuống tay thì nửa phần sức lực cũng chưa từng sử dụng qua, đợi cho An Hòa đánh mệt, anh im lặng vươn tay ra, chỉ dùng chút công lực đã đem An Hòa giam chặt chẽ vào trong ngực.

Biện pháp đối phó với loại người cứng mềm đều không ăn như An Hòa, vừa không thể quá nuông chiều cũng không thể quá rắn, cách duy nhất chính là đợi cho cô hết giận mới hợp thời ra tay.

Thân là nòng cốt của đại đội đặc chủng, đồng chí thiếu tá đã sớm nằm lòng chút chuyện nhỏ này.

Đây gọi là cái gì?

Năng lực trinh sát xuất sắc!

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đây tuyệt đối là chân lý truyền tụng ngàn năm.

Hoàng hôn buổi chiều, trên mặt đất phản chiếu hai bóng hình cao lớn. An Hòa dựa vào người Hứa Úy, khó có lúc cô an phận nhẹ nhàng tựa vào lòng anh như vậy.

An Hòa không tự chủ vron tay, câu đợc câu không đũa nghịch ngón tay thon dài đẹp mắt của Hứa Úy.

Khung xương xinh đẹp, màu da lúa mạch xinh đẹp, khuôn hình xinh đẹp.

Nhưng trên hai cánh tay kia, ngoại trừ những vết thương lâu năm đã kết sẹo, khắp nơi còn dày đặc nhiều vết thương lớn nhỏ khác nhau.

Trầy da, vết cắt, bị phỏng... Thậm chí còn có dấu vết bị súng đạn sượt qua.

Không khó tưởng tượng đợc mỗi ngày con người này phải trải qua những chuyện chấn động gì.

An Hòa khẽ thờ dài, ngón tay phấn trắng nhẹ nhàng mà cẩn thận chạm đến bàn tay lấm tẩm vết thương của Hứa Úy.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể khiến cho anh bớt đau đi một chút, tựa như làm vậy có thể khiến cho dấu vết đó phai nhạt đi một chút.

An Hòa dọc theo những khe hở trên tay Hứa Úy đem từng ngón tay của mình cài vào khớp kín, mười ngón tay giao nhau có thể cảm nhận đợc nhiệt độ chân thật của đối phương, làn tràn đến tận tim.

Cảm giác chân thực bên nhau lúc này, mang tên... hạnh phúc!

“Giống y như chó gặm...” An Hòa cứng đầu, quyết không buông tha người, trong giọng nói lại có chút không yên. “Nói xem, trên người anh... còn có chỗ nào hơn thế này không?”

Biết rõ rành rành đáp án thực sự cũng không sai khác với mình đoán là bao, nhưng An Hòa vẫn không khổng chế đợc mà hỏi ra.

Cái loại cách thức tự ngược tâm này khiến cho lòng cô càng khổ sở thêm.

“Ừ... vẫn còn tốt lắm.” Hứa Úy hời hợt nói, đôi tuần mi khẽ nhếch, con ngươi đen nhánh chặt chẽ khóa bóng dáng của An Hòa lại: “Đau lòng rồi hả?”

“Nghĩ hay lắm nhi...” An Hòa mím mím môi, còn không dấu vết khịt khịt mũi. “Tưởng mình là người tham công tiếc việc sao? Chờ có một ngày bị đánh thành cái sàng, xem anh còn lên mặt thế nào!”

“Biến thành cái sàng cũng có người muốn.” Hứa Úy cúi đầu cười thẳm, siết chặt vòng tay vây An Hòa lại nói: “Đừng lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không có gì quan trọng.”

“Ai bảo anh em lo lắng chứ!” An Hòa mạnh miệng nói: “Em sợ anh cả người đầy sẹo sẽ phá hư cảnh đẹp!”

“Đôi với bọn anh mà nói...” Hứa Úy lảng lạng mở miệng: “Vết sẹo chính là vinh quang!”

Tuy rằng chuyện này An Hòa không dám gật bừa, nhưng không thể không nói... Lời này của Hứa Úy nói ra... Thật đúng không phải loại giọng điệu bình thường!

Nói trắng ra, bản thân cô ngày trước không phải cũng coi trọng phần nghĩa khí hùng hồn này sao?!

An Hòa giống như cam chịu thở dài một cái, sau đó giương mắt nhìn Hứa Úy nói: “Thân thể là của anh, đừng suốt ngày nghĩ dùng nó chặn đạn.”

Hứa Úy nghe vậy khẽ cười, trong mắt đột nhiên lóe sáng: “Đúng vậy... Anh cũng đang lo lắng nên dùng thân thể này làm chút chuyện gì có ích một chút đây... Chỉ có điều là em không chịu phối hợp a...”

An Hòa nghe xong, mới đầu còn chưa phản ứng kịp, thế nhưng năng lực lãnh hội của người nào đó vô cùng tốt, vì thế, hai ba giây sau liền trở mặt, sắc mặt An Hòa không phải đỏ bình thường, từ trong ra ngoài chín như tôm luộc.

“Đồ lưu manh!!!”

Sau khi đưa An Hòa về ý tức xá, Hứa Úy ngây ngất ‘dắt’ Tiểu Tam Luân xanh mượt về trả lại cho ban cấp dưỡng.

“Thằng nhãi kia lăn xuống đây cho lão tử!” Đột nhiên một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền đến bên tai.

Nhớ tới Lý Viêm mới ngày hôm trước không tình nguyện phê chuẩn cho anh nghỉ một ngày, Hứa Úy vẫn như không có gì nhảy từ trên xe ba bánh xuống.

“Nhảy con bà nó chứ?!” Lý Viêm cũng không thèm hỏi han gì, vừa mở miệng đã đổ ập xuống một câu như vậy, khiến Hứa Úy còn chưa phản ứng kịp, trái lại chọc cho Trương Thân đứng bên cười đến đau hông.

Hứa Úy cũng không lên tiếng, bộ dáng rất nghe lời đứng một bên nghe giáo huấn.

“Sống thoải mái quá phải không?!” Lý Viêm liếc mắt nhìn chiếc xe quân dụng ba bánh màu xanh lá mượt mà vừa hừ lạnh nói: “Phải rồi, phương tiện giao thông cũng làm giả được rồi!”

Trương Thân lại ‘xì’ một tiếng, đến khi ánh mắt cảnh cáo của Lý Viêm bắn tới mới đem cái bản mặt nhin cười đến nghẹn thu về.

“Báo cáo, cái này gọi là tận dụng thời gian có hiệu quả!” Hứa Úy oang oang đáp.

“Mẹ kiếp!” Lý Viêm thở phì phò nói: “Thằng nhãi... cái này gọi là đào góc tường Xã Hội Chủ Nghĩa! Tam Luân của ban cấp dưỡng là để cho cậu đi tán gái à?! Lại còn không biết xấu hổ mà cưới thứ đồ chơi này đi hẹn hò với con gái nhà người ta! Cậu không sợ mất mặt cũng đừng làm mất mặt toàn bộ người của đại đội đặc chủng!”

“Giản dị tiết kiệm là truyền thống tốt đẹp của người dân Trung Hoa.” Hứa Úy điếc không sợ súng đốp lại một câu.

“Hả, thế cậu đây là đang muốn tiết kiệm phải không? Được, thành toàn cho cậu! Về sau thằng nhóc cậu khỏi cần lái xe nữa! Đỡ tốn dầu mỡ!” Lý Viêm

khoanh tay nói: “Bây giờ cứ thế đi bộ về, nể tình cậu vượt đường xa ‘dắt’ Tiểu Tam Luân này đến, trở về tôi sẽ làm cho cậu một chiếc bèn chắc nhất! Để xem xem cậu tiết kiệm bằng cách nào!”

“Làm thế chỉ càng lãng phí thêm thôi.” Hứa Úy nhàn nhạt lên tiếng.

“Thế nào?” Lý Viêm nhíu mày.

“Hao giày.” Hứa Úy gằn từng chữ. (giày bị hao mòn do phải đi bộ nhiều)

Trương Thân rút cuộc không nhịn nổi nữa cười ra tiếng, Lý Viêm then quá hóa giận, tiến lên đập cho Hứa Úy một cước, lại bị người nào đó mau lẹ né được.

“Cút ngay cho lão tử!” Lý Viêm oán hận mắng một câu.

“Rõ!” Hứa Úy hướng về phía Lý Viêm chào một cái, trên mặt lộ ra hàm răng trắng đều, lấy tốc độ nhanh nhất biến khỏi tầm mắt của ông ta.

“Con rùa con...” Lý Viêm vừa cảm thán vừa đông dài: “Nhìn bộ dáng của thằng nhóc này tôi chỉ muốn phát cáu.”

“Anh ấy à, không gặp được người liền không yên.” Trương Thân cười haha, đứng bên đáp trả.

“Tôi là vì muốn tốt cho cậu ta!” Lý Viêm trừng lớn mắt: “Trước chưa nói tới việc luyện thăng nhóc đó thế nào, vậy mà cậu ta còn không biết trời cao đất rộng uốn lượn quanh bao nhiêu đường cong nữa!”

Còn định lải nhải thêm mấy câu nữa thì Lý Viêm bị nhân viên cảnh vụ chạy từ xa tới báo cáo.

“Nói.” Lý Viêm lời ít ý nhiều nói.

“Đại đội trưởng, bên phía Bắc Kinh gọi điện tới...”

Vừa nghe xong, Lý Viêm và Trương Thân cùng liếc nhìn nhau, sau đó cùng nhếch miệng cười.

“Xem đi... Tôi nói có sai đâu? Đoạn cong này tới rồi.” Lý Viêm nhếch đôi mày kiêu, vẻ mặt không thể tránh khỏi nhìn Trương Thân.

Chương 26

“**K**hụ...” Thừa dịp An Hòa đang còn ngây người trước đồng bệnh án, Vu Xuyên lặng yên không tiếng động đi đến bên cạnh cô.

An Hòa lơ đãng nâng mắt, đúng lúc chống lại gương mặt dán đầy hai chữ ‘bát quái’ trên mặt ai kia.

“Á, nha đầu đáng chết...” An Hòa hai tay ôm ngực, miệng không nhịn được oán trách: “Cậu làm gì vậy! Rón ra rón rén, làm mình sợ bắn cả tim!”

“Rõ ràng cậu mới là người có tật giật mình...” Vu Xuyên mím môi nói: “Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn... Phụ nữ, quả nhiên là loại sinh vật không đáng tin nhất.”

“Nói bừa cái gì vậy...” An Hòa liếc mắt nhìn Vu Xuyên một cái, nói: “Ngày nào cũng chỉ biết toét miệng cười nói, sao Lý Phong nhà cậu không trông chừng kỹ cậu chứ!”

“Này, sao có thể...” Vu Xuyên nhếch miệng nói: “Minh thân là vợ anh ấy! Muốn chinh mình! Anh ấy cũng không nỡ!”

“Chặc chặc chặc...” An Hòa không nhịn được lắc đầu cảm thán, nói: “Nhìn cái bộ dạng điên khùng của cậu đi!”

“So với cậu mình còn kém xa!” Vu Xuyên nhú mày lại nói: “Minh nghe nói ngày hôm nay có người trình diễn vở bỏ nhà theo trai nhớ!?”

“Hả?” An Hòa nhú mày.

“Nghe nói có liên quan đến phương tiện giao thông cực kỳ đặc sắc!?” Nói tới đây, Vu Xuyên không ngừng được mà cười trộm.

“Đến đây để cười nhạo mình đúng không?!” An Hòa buồn bực nói: “Cũng chỉ có anh ấy mới nghĩ ra cái chiêu tổn hại danh dự như vậy...”

“Ha ha ha...” Vu Xuyên bị chọc cười đến run rẩy cả người: “Minh nói này An Hòa, Hứa Úy nhà cậu chơi đùa cũng quá mức rồi... Minh đi một đường đến đây, nhìn thấy tất cả mọi người đều đang bàn luận sôi nổi chuyện hai người cười ‘Tam Luân’ bỏ trốn đấy!”

“Chuyện này làm sao có thể gọi là bỏ trốn được...” An Hòa chun mũi có chút buồn bực nói: “Minh rõ ràng là công khai trình diễn mà!”

Vu Xuyên nghe vậy một đường nhếch miệng, buồn cười nói: “Có điều, cậu khoan hãy nói, chỉ riêng việc Hứa Úy có thể nghĩ ra phương thức này, đã nói lên anh ta cũng không phải người bình thường...”

“Là họ tên không bình thường hay là giới tính không bình thường?! Không phải chỉ là một cái mũi hai con mắt thôi sao... Minh không tin anh ấy có thể mọc ra hoa được nữa!” An Hòa khinh thường nói.

“Rất lãng mạn!!!” Vu Xuyên nói xong lại bày ra dáng vẻ khát khao hâm mộ: “Lý Phong nhà mình đánh chết anh ấy cũng không nghĩ ra nửa điểm như vậy...”

“Ôi ôi, hay quá nhỉ!” An Hòa liếc mắt nhìn Vu Xuyên: “Em gái à, đừng có sống trong phúc mà không biết hưởng... Còn nói cái gì mà Lý Phong thế này Lý Phong thế nọ, mình nói cho cậu biết, nếu không mau nắm chặt lấy kiêu gì cũng bị người phụ nữ khác đào góc tường đấy!”

Vu Xuyên vẫn còn muốn đáp trả lại An Hòa mấy câu thì trước cửa phòng bệnh đã truyền đến giọng nói quen thuộc của Lý Viêm.

“Bác sĩ An có ở đây không?”

“A...” An Hòa vội vàng dừng hết tất cả mọi việc trong tay, đứng bật dậy: “Đại đội trưởng, ngài tìm tôi?”

“Tình huống cụ thể ông cụ trong nhà đã trao đổi qua với tôi, cho nên, hôm nay tôi tới là muốn nghe ý kiến của cô một chút.” Lý Viêm nhìn về phía An Hòa mở miệng nói.

“Làm phiền đại đội trưởng ngài phải bận tâm rồi...” An Hòa có chút áy náy nói.

“Nói gì vậy... Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, nói cho cùng, chỗ này của chúng tôi quả thực cũng không thích hợp cho đàn bà con gái các người ở lâu dài. Nếu tôi cũng có một đứa con gái xuất sắc như bác sĩ An, khẳng định cũng sẽ bởi vì luyện tiết và không nở mà làm giống như cha cô vậy... Cho nên, ý cô là...” Lý Viêm giương mắt nhìn về phía An Hòa.

“Tuy có chút tùy hứng... Nhưng mà đại đội trưởng... Tôi có thể xin ngài để tôi được ở lại đây cho đến khi quân diễn kết thúc không?”

Kết quả này thật sự nằm ngoài dự đoán của Lý Viêm, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt ông liền hiểu ra dụng ý của An Hòa.

Bây giờ đang là thời điểm trọng yếu của quân diễn, là thời khắc mấu chốt để Hứa Úy có thể đạt được cơ hội, cô ấy không muốn làm Hứa Úy phân tâm.

Quả là một cô gái thấu tình đạt lý.

Với phẩm chất này, tương lai chắc chắn cũng sẽ trở thành một vị quân tâu xuất sắc đáng được mọi người kính trọng.

Không ủng hộ công Hứa Úy đối với cô ‘nhất kiến chung tình’, mà An Hòa cũng là người đáng để cậu ta nỗ lực trả giá.

Cứ như vậy, đối với Lý Viêm mà nói, châm chước cũng là điều tất yếu.

Nhưng An Chính Thần đã mở miệng, cho dù có mặc kệ thân phận của bọn họ, dù dựa theo quân tình thì đối với lời thỉnh cầu của An Hòa, Lý Viêm cũng muốn cân nhắc thật kỹ.

Dường như nhận ra sự khó xử của ông, lúc này bỗng nhiên An Hòa lớn tiếng mở miệng lần nữa: “Đại đội trưởng, xin ngài yên tâm, phía bên cha mẹ tôi sẽ sắp xếp hợp lý.”

Đã nói đến thế này, nếu không đồng ý thì không chỉ thật có lỗi với lòng chân thành của An Hòa, cũng thật có lỗi với bản tính ngay thẳng của ông.

“Được.” Lý Viêm nhẹ nhàng thờ dài nói: “Sau 5 ngày phải trở về đơn vị cũ.”

“Rõ!” An Hòa lưu loát hướng Lý Viêm chào một cái quân lễ tiêu chuẩn.

“Nhóc An...” Xa xa An Hòa nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp lại có chút quen thuộc.

Cái giọng nói thân thiết này, xung hô thân mật này, không phải Thẩm Du thì là ai?!

“A a...” An Hòa tự nhiên hướng về phía Thẩm Du vẫy vẫy tay.

Tuy rằng cha mẹ Thẩm Du trước mắt đang định cư ở thành phố X, nhưng mà bản thân cậu ấy vẫn là một cô nương Tô Châu, sau khi tốt nghiệp đại học, Thẩm Du dứt khoát lựa chọn về Bắc Kinh công tác, chỉ những lúc nào công việc rảnh rỗi mới bay trở về thành phố X thăm cha mẹ vài ngày cũng nhân tiện ghé thăm quân khu làm việc của đồng đảng - An Hòa.

Lần này An Hòa về Kinh (Bắc Kinh) đã gọi trước cho Thẩm Du, đúng lúc cô nàng vừa giải quyết xong một đồng công việc, vì thế liền xung phong nhận nhiệm vụ tới sân bay đón bạn tốt.

“Chà chà, nhìn cái động tác nhỏ này xem, vẫn còn đùa bỡn trai đẹp được nha...” Thẩm Du cười lên cười xuống đánh giá An Hòa một vòng nói: “Không hổ danh là đại đội đặc chủng, mới nhiều ngày mà đã đem người luyện thành như vậy...”

“Là bản thân mình có tố chất quân sự quá tốt có được không!” An Hòa đắc ý hất cằm lên.

“Được rồi, chớ lên mặt, còn cười nữa coi chừng răng rụng hết đấy!” Thẩm Du gõ một cái lên ót An Hòa, lại bị người nọ linh hoạt tránh đi.

“Rõ là... Lần nào cũng không đánh được.” Thẩm Du buồn bực nâng mắt nhìn.

“Minh là sĩ quan chuyên nghiệp!” An Hòa đánh mắt nói: “Muốn được hời từ chỗ mình? Nửa cọng lông cũng không có!”

“Gia đây sẽ đem người...” Thẩm Du không thể làm gì khác hơn nhún vai một cái tiến lại gần bên tai An Hòa nói: “Gia nói, đêm nay, người có rảnh không?”

“Lại làm gì?” An Hòa theo thói quen cảnh giác.

“Gia còn có thể đem người lừa bán sao... Ngược lại nói xem, nếu bọn buôn người đó dám mua người? Người bán người cũng được thưởng tiền đúng không?” Thẩm Du trợn trừng mắt nói tiếp: “Nếu như rảnh rồi kiếm chuyện như vậy, thì nói với chú và dì một tiếng đi, buổi tối đi tụ tập một chút. Hai ta cũng rất lâu chưa gặp, rảnh rảnh nói chuyện phiếm một chút?”

“Ừ, cũng được.” An Hòa do dự một chút, nói.

“Chao ôi, trông cứ như bị ép buộc ấy...” Nhìn An Hòa chẳng có dáng vẻ gì là vui sướng, Thẩm Du ra vẻ Lão đại không muốn.

“Đừng nghĩ nhiều!” An Hòa vuốt vuốt mái tóc dài của Thẩm Du, nói: “Không phải là mình không quan tâm đến ý đến cậu, chỉ là mình không biết cái thân nhỏ bé này của mình có đủ cho cha mẹ đại nhân sửa chữa một trận không nữa!”

“Ôi chao ôi, hazz, hử?” Thảm Du kinh ngạc nói: “Thế nào rồi hả? Chẳng lẽ cậu đã làm gì có lỗi với Đảng, có lỗi với quốc gia và nhân dân rồi hả?!”

“Đừng có tự đoán mò!” An Hòa trừng mắt liếc Thảm Du một cái rồi đáp: “Minh chỉ xin kéo dài thời gian điều tạm thôi.”

“NGAO!” Thảm Du nghe xong chỉ còn kém bật dậy gào lên: “Cậu đúng là có bệnh mà! Cái chỗ thâm sơn cùng cốc đó có cái gì hấp... Đợi chút, An An cậu sẽ không vì...”

An Hòa liếc xéo Thảm Du một cái, không nói thêm gì nữa.

“NGAO!” Thảm Du lại một lần nữa cất mở cổ họng, khiến cho phân nửa người trên sân bay ngoái đầu nhìn sang.

“Con... cái đứa nhỏ này!” Nghe An Hòa giải thích xong, Trương Hân liền bắt đầu lảm nhảm nói: “Người ta tránh đi còn chẳng kịp, con lại cố tình đứng ra chịu chết! Cha con quan hệ cũng tốt lắm mà, còn con lại đang diễn tuồng gì vậy chứ!”

“Mẹ...” An Hòa khó có khi ăn vạ làm nũng với mẹ cô một lần, liền nói: “Không phải là vì con còn một số việc chưa xử lý xong sao... Hơn nữa, quân diễn sắp tới, nhân lực của đại đội đặc chủng vốn không có dư, con mà đi chẳng phải là ‘họa vô đơn chí’⁽¹⁾ hay sao?! Chúng ta cũng không thể trong thời khắc mấu chốt khiến người ta mất mặt được đúng không?!”

“Nói nhảm!” Trương Hân buồn bực nhìn con gái: “Từ lúc con đến đại đội đặc chủng tới giờ, mẹ con không có một đêm nào ngủ yên! Con thì sao, không chỉ có không trở về còn liều mạng đòi ở lại cho bằng được... Bọn họ đều nói quân diễn so với thực chiến chẳng kém bao nhiêu, con nói xem lỡ như trong lúc ra chiến trường mà xảy ra chuyện gì, mẹ con chắc cũng không sống nổi nữa đâu!”

Mẹ cô nói cũng là sự thật, điều tạm cũng được, kéo dài thời hạn cũng thế, An Hòa không sợ nguy hiểm gì, lại càng không sợ khó khăn gian khổ, sâu trong lòng chỉ luôn lo lắng và áy náy với cha mẹ.

Khúc mắc trong lòng cô đó là lo lắng cha mẹ bởi vì bản thân mà làm lụng vất vả.

Cho nên lúc này, cổ họng như bị cứng lại, bỗng không biết nên mở miệng với mẹ thế nào mới tốt.

Khiến cô cảm thấy biết ơn bội phần đó là, ngay lúc này bỗng vang lên giọng nói nhàn nhạt không cho phép cự tuyệt.

“Được rồi, bà cũng đừng nói dông dài nữa. Con gái có suy nghĩ riêng của nó, bà cũng đừng mù quáng tham gia vào!”

Âm thanh đó dĩ nhiên là của cha cô - An Chính Thân.

Cho nên mới nói, đây là tình huống gì chứ?

Cha cô thế nhưng lại đứng về phía cô giúp khuyên giải mẹ?!

An Hòa nhất thời có một loại cảm giác lâng lâng khó tả.

Thế giới này... thật quá huyền ảo rồi.

“Nhưng con phải cam đoan...” An Chính Thần nhìn con gái chậm rãi bổ sung một câu: “Làm xong việc cần làm phải lập tức trở về.”

“Dạ, con hiểu rõ ạ.” An Hòa vui vẻ trả lời.

Ghi chú:

1. Tồn thất ngày càng nặng nề hơn.

Chương 27

“Cho nên chú và dì cứ thế cho qua?” Thẩm Du ngồi một bên xoắn đuôi tóc nghiêng đầu nói với An Hòa.

“Ừ.” An Hòa nhàn nhạt lên tiếng, thành thạo cuộn miếng bánh pizza lên ăn.

“Cậu làm gì mà cứ như dân Châu Phi đi chạy nạn thế hả... Chẳng lẽ chỗ đại đội đặc chủng mỗi ngày đều bắt huấn luyện dã ngoại sinh tồn? Nhìn cậu xem, bị ngược đãi thành ra cái bộ dạng gì rồi... Haizz, mình nói, làm sao cậu có thể ăn bánh như vậy hả?” Nhìn cái tướng ăn ngấu ăn nghiền của An Hòa, Thẩm Du vừa đau lòng vừa cảm thán.

“Rõ ràng... không ăn được chứ sao.” An Hòa ‘xử’ xong miếng bánh cuối cùng, một ngụm nuốt xuống, sau đó mới thỏa mãn mà mỉm cười, cầm lấy chiếc khăn nóng bên cạnh lau tay.

“Haizz... không trách được ba mẹ cậu lại thấy đau lòng như vậy, mình cũng không biết trong lòng có mùi vị gì nữa đây.” Nói xong, Thẩm Du nhẹ nhàng thở dài. “Ôi, mình bảo... Theo như lời cậu nói lúc nãy thì chuyện giữa cậu và Hứa Úy đã xác định rồi sao?”

“Mình chưa gả người ta chưa lấy, đó còn chưa đủ điều kiện tiên quyết à?” An Hòa không nặng không nhẹ đáp một câu.

“Không muốn lãng phí nước bọt đầu võ mồm với nhà ngươi. Gia đây đã nhìn ra, ngươi đã lọt xuống hố sâu không đáy, không thể cứu thoát được nữa.” Thẩm Du làm như vô cùng cảm thán nói. “Nói như thế nào nhỉ, cái thứ duyên phận này đến đây thực... không thể ngăn được.”

“Ừ.” An Hòa đầu không ngẩng mắt không nâng, đáp một câu: “Cho nên, không cần lo lắng, cũng không cần kéo mình lên. Ở dưới đó trốn cũng tốt.”

Câu nói thành công chọc cười Thẩm Du: “Ôi chao, mình thấy cậu rất có chất khiến người ta vỡ mộng đấy!”

“Minh cũng cảm thấy vậy.” An Hòa vô cùng nghiêm túc đáp: “Chúng ta nên đem nó biến đổi hóa học thành ‘thăng hoa’ được đây.”

Thẩm Du nhìn biểu cảm bình tĩnh này của An Hòa, một lúc lâu sau mới sâu xa nói: “Cô nương à, tuy rằng tôi học vật lý chỉ ở mức thường thường, nhưng xin hãy tin tưởng, quá trình vật chất chuyển từ trạng thái rắn sang trạng thái khí - đó là loại biến đổi lý tính.”

Bởi vì nguyên nhân ‘lâu ngày không gặp’, Thẩm Du từ trước đến nay luôn tôn thờ tín ngưỡng ‘một ngậm nhâm nhi, tình càng sâu’ cho nên An Hòa bị kéo đến một quán bar mới khai trương.

“Một ly Margaret.” Thẩm Du đảo mắt một cái nhìn người phục vụ.

“Nước đá.” An Hòa nhàn nhạt nói.

“Cậu thật chẳng có ý tứ chút nào a...” Thẩm Du nhăn mày nhăn mặt lại, ngồi bên suy sụp nói. “Cũng không phải ở trong bộ đội các người... Đang ở trong địa bàn của mình mà, uống chút đi, không có chuyện gì đâu?”

“Thôi đi...” An Hòa liếc cô nàng một cái nói: “Cũng không biết lần đó là ai uống rượu say rồi đùa giỡn như điên ở trong quán bar, ôm người ta như ôm cây cột chết cũng không buông, luôn miệng nhao nhao nói đây là cái gì kia là cái gì... Cậu còn không biết bộ dạng của bản thân lúc đó có bao nhiêu bết bát đâu, nếu không nhờ ba người bảo vệ túm lấy mình đây cũng không thể lôi cậu ra khỏi cửa được rồi... Thẩm Du, mình nói cho cậu biết, An Hòa mình tuyệt đối sẽ không để ‘cùng một tảng đá sảy chân hai lần’ đâu, trên thế giới này có một thứ gọi là bóng ma trong lòng. Vì bảo đảm an toàn cho hai sinh mệnh của chúng ta, mình quyết định, tuyệt đối không thể uống, không thể uống! Có nghe không? Có hiểu không?!”

Mấy câu cuối cùng rất có mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi, Thẩm Du tự biết mình đuối lý, nên ngồi ngay ngắn đoàng hoàng lại không có lên tiếng.

Nhưng mà thói đời này chính là như vậy - người không muốn kiếm chuyện thì chuyện sẽ tìm tới người. Sau khi hờ hững từ chối rất nhiều lời mời ‘thiện ý’ uống rượu bắt chuyện, An Hòa và Thẩm Du rốt cuộc cũng gặp được một ‘đại ca’ cứng mềm đều không ăn.

Người tới cả một thân ‘đứng đắn nghiêm túc’, dùng lời Thẩm Du từng nói để hình dung thì tuyệt đối là cầm thú đội lột người.

“Hai người đẹp, cùng nhau uống một chén chứ?” Hắn ta còn cúi người làm động tác ‘mời’.

Từ nhỏ đến lớn việc được người ta mời mọc cũng thấy không ít, An Hòa đã sớm rèn luyện đến cảnh giới ngay cả mí mắt cũng lười phải nâng lên rồi.

“Không được rồi, cảm ơn. Chúng tôi phải đi bây giờ.” Thẩm Du khoát khoát tay từ chối.

“Đã trễ thế này đi taxi cũng không an toàn lắm, nếu đã có duyên gặp nhau, chi bằng để tôi...”

“Gọi điện thoại hỏi hai anh em nhà kia đi.” Không đợi người đàn ông kia nói xong, An Hòa đã quay đầu lại nhìn Thẩm Du mở miệng, cắt đứt luôn câu nói kế tiếp của hắn ta.

Hai anh em? Ở đâu ra chứ?

Nhưng dựa vào sự ăn ý nhiều năm, Thẩm Du nháy mắt liền sáng tỏ, đưa tay sờ xoạng trong túi, lại ngạc nhiên phát hiện ra điện thoại di động mới vừa ở chỗ này đã không cánh mà bay.

“Di động của mình không thấy nữa...” Giọng nói của Thẩm Du đã mang theo vài phần khẩn trương, cô đề thấp giọng nói lại gần bên tai An Hòa nói nhỏ: “Làm sao bây giờ? Có cần kêu bảo vệ không?”

Tầm mắt An Hòa lạnh lùng đảo qua, vừa đứng chống lại tầm mắt mang theo ý cười nhàn nhạt của tên đàn ông kia.

Động tác rất nhanh đấy... Về mặt vốn không biểu cảm của An Hòa nhất thời lạnh hơn vài phần.

Cô không có thói quen mang theo điện thoại, vốn là muốn mượn chuyện gọi điện thoại để hù dọa bọn hắn, lại không nghĩ đến đám người đó đã sớm có chuẩn bị trước, vô si âm thầm động tay động chân.

An Hòa không nhìn được nhứ chặt đôi mày thanh tú, đầu óc lập tức xoay chuyển.

Nói về quân số, bọn cô hai, đôi phương cả đám.

Nói về thế lực, hai người bọn cô còn quá trẻ, bọn người kia toàn là một đám đại lão gia trai tráng.

Nói về thân thủ, nếu như chỉ có mình An Hòa cô ở đây thì không sao, nhưng mấu chốt chính là Thẩm Du không hề biết vật lộn đánh nhau kia cũng có mặt.

Cho dù An Hòa có liều mạng cũng không thể bảo đảm cả hai đều toàn mạng mà lui.

Huống chi, hai ba bốn cái gã trước mặt này, nào có chút xíu bộ dáng dễ chọc vào?

Nhưng nếu làm như lời Thẩm Du nói, gọi bảo vệ tới...

Nhìn cách ăn mặc của đám người kia cùng bộ dáng ra vào nơi này, dù không phải là khách quen ở đây cũng tuyệt đối không phải cái dạng phổ thông tạt qua, cho dù kêu bảo vệ lên đây, có tình thiên vị chuyện nhỏ, một khi chọc giận đối phương, dù có bước ra được khỏi quán bar này hai người các cô có khả năng lớn sẽ bị mang đi...

Vì thế, An Hòa cảm thấy đau đầu rồi.

Mặc dù cô có khả năng, nhưng đối mặt với đám người khó giải quyết như vậy, chút hi vọng cũng không có.

Dù sao, thực lực kém rất xa, chỉ nhìn thôi cũng biết kết quả rồi...

Nhưng ngồi chờ chết không phải phong cách của cô, An Hòa không dấu vết đáng giá rõ ràng hoàn cảnh hiện tại, cô chậm rãi cầm tay Thẩm Du ở bên.

“Minh đếm từ một đến ba...” An Hòa vô cùng nhẹ nhàng cọ qua viền tai Thẩm Du nói khẽ: “Đếm xong, lấy tốc độ nhanh nhất có thể lao ra ngoài.”

Thẩm Du nhẹ nhàng hạ mí mắt, tỏ vẻ cô ấy đã chuẩn bị xong.

“Một...” An Hòa chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay Thẩm Du: “Hai...”

Còn chưa mở miệng đếm đến ba, sau lưng An Hòa đột nhiên cảm nhận được một xúc cảm cứng rắn mà lạnh như băng.

Hàng lông mi dài khẽ run lên, An Hòa nhẹ cắn môi dưới mở miệng nói: “Anh muốn thế nào?”

“Tiểu thư, đừng khẩn trương.” Người đàn ông đối diện vẫn cái bộ dáng cười cợt khiến người ta khó chịu, chuẩn xác mà nói, hẳn là cảm giác cười như không cười.

“Tôi chỉ muốn cùng hai người đẹp kết giao bạn bè thôi.” Câu nói đầy thiện ý nhưng không che đậy được hơi thở dục vọng khiến người ta buồn nôn.

“Kết giao bạn bè?” An Hòa cực kỳ lạnh nhạt hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay tôi thật đúng là được mở mang tầm mắt, đời này lần đầu tiên nhìn thấy kiểu buộc người kết bạn như thế này đây!”

“Là thuộc hạ của tôi không hiểu chuyện...” Tên đàn ông kia ngoài miệng nói áy náy, nhưng lại ngầm đồng ý cho người chĩa súng sau lưng An Hòa. “Không bằng mời hai vị tiểu thư rời bước, để cho Tôn mỗ đây được giải thích hành vi vừa rồi một chút?”

“Có chuyện gì không thể nói ở đây!” Thẩm Du trợn mắt nhìn người đàn ông kia nói, cũng gắt gao trừng trừng tên đàn ông phía sau lưng An Hòa.

“Tôi không thích nói lời vô nghĩa, có việc gì nói ở đây luôn, nói xong rồi thì thôi nên làm gì thì làm đi.” An Hòa đã tức giận, chẳng qua là có trở ngại trước mắt, cô cũng chỉ biết đè nén lửa giận ngập trời của mình lại.

“Bây giờ tôi chỉ muốn cùng hai vị tiểu thư thảo luận một chút, chính là kế tiếp muốn cùng nhau giải quyết vấn đề...” Giọng điệu cực kỳ béo ngậy, lời nói cực kỳ ái muội.

Đám đàn ông phía sau nghe thấy nhất thời mở miệng cười càn rỡ.

“Một đám rùa...” Thẩm Du tức giận đến đỏ mắt.

An Hòa lạnh mắt nhìn hắn, móng tay đã sớm cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Lần đầu tiên trong đời cô sâu sắc cảm nhận được cái cảm giác hết cách.

Ngay tại lúc cả An Hòa và Thẩm Du đều cảm thấy lần này thật sự là gặp chuyện không may thì tình huống bất ngờ xuất hiện.

“An An, ai cho phép em ra ngoài không mang điện thoại?”

Cách một khoảng không xa không gần, một giọng nam dễ nghe rõ ràng truyền đến.

Mẹ nó, thằng cháu nào lại không có mắt như vậy! Thật con mẹ nó xúi quẩy!

Tôn mỗ nào nó thấp giọng ‘phi’ một tiếng, vừa muốn sai thuộc hạ đuổi người vừa tới đi, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy hắn ta, biểu cảm trên mặt lại trở nên cứng ngắt rồi.

“Giản... Giản thiếu gia...” Âm thanh run rẩy mang theo kính cẩn.

An Hòa nghe thấy giọng nói vừa cung kính vừa sợ sệt của Tôn mỗ nào đó liền giương mắt, cũng không tự chủ được mà sững sốt.

Người nọ một thân tây trang phẳng phiu vốn đã cao càng khiến cho thân hình thon dài hơn, lông mày cao ngất, sống mũi thẳng tắp, khuôn mặt như được người ta gọt giũa...

An Hòa lẳng lẳng nhìn hắn ta, trí nhớ rớt cuộc cũng tìm được điểm dừng.

Hai tròng mắt hẹp híp lại, đôi mắt màu cà phê đậm vừa đơn thuần lại mê hoặc lòng người nhìn mình không chớp mắt như vậy, làn môi mỏng khê giương lên, cổ tình khéo miệng lại vẫn một mực mím chặt khiến cho người ta đoán không ra ý cười nhạt nhẽo.

Khí chất tự phụ bức người như vậy, vẻ ngoài xuất sắc như vậy, không phải là người đàn ông cô từng cứu lúc trước thì là ai?!

“An An.” Ánh đèn màu sâm banh rơi trên đầu vai hắn ta, chiếu thẳng vào gương mặt tuấn mỹ càng khiến nó thêm chói mắt: “Ra ngoài chơi sao không nói với anh một tiếng?”

Thẩm Du ở một bên vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên hoàn toàn bị sững sốt, ngay cả đương sự có liên quan là An Hòa cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thế mà người đàn ông kia lại giống như không nhìn đến đám người quanh mình, hắn ta lẳng lẳng đi tới, nhẹ nhàng vươn tay muốn ôm lấy vai cô.

Tôn mỗ kia khẩn trương muốn liếc mắt ra hiệu cho thủ hạ thu hồi súng đang chĩa vào An Hòa lại, nhưng mà chuyện phát sinh ngay sau đó lại khiến mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Người đàn ông đẹp như thiên thần kia ngay cả liếc mắt cũng không nhìn tên Tôn mỗ này lấy một cái, nhưng mà ngón tay thon dài xinh đẹp của hắn lại

nhanh chóng mà chính xác bắt được cái tay đang giơ súng lên cao kia, ngay sau đó, không một tiếng động dùng sức một cái.

“Răng rắc.” Âm thanh gãy xương phát ra.

Ngay sau đó, mọi người ở đây đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tên thuộc hạ kia.

“Lạch cạch.” Âm thanh súng ống rơi xuống đất, nhưng mà cái người bị gọi là ‘Giản thiếu’ kia ngoài An Hòa ra cũng không nhìn đi chỗ nào nhiều hơn một chút.

Ngay sau đó, An Hòa liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Sức lực cánh tay kia mạnh mẽ mười phần vây lấy cô, khiến cho An Hòa không thể động đậy.

Tên đàn ông không coi ai ra gì kia nâng cằm thon gọn của An Hòa lên nói: “Nói xem, lần sau còn lén lút sau lưng anh chạy loạn đến đây, anh nên phạt em thế nào đây?”

Liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ trước đến nay luôn lạnh nhạt như An Hòa, lúc này cũng không biết làm thế nào chống đỡ nổi.

Cô cứ như vậy lẳng lặng tựa vào lòng người đàn ông xa lạ, hơi thở tràn ngập mùi nước hoa cao cấp mà không nồng nặc trên người hắn.

Cứ thế, tựa như bọn họ thật sự chính là một đôi tình nhân thân mật.